

RECENSION

Blanca Engström i *Flickan*

Flickan

Originaltitel: **Flickan**

Regi: **Fredrik Edfeldt**

Producent: **David Olsson**

Manus: **Karin Arrhenius**

Foto: **Hoyte van Hoytema**

Roller: **Blanca Engström, Shanti Roney, Annika Hallin, Calle Lindqvist, Tova Magnusson, Leif Andréé, Ia Langhammer m fl**

Sverige 2009

Längd i tid: **1 tim 40 min**

Censur: **barntillåten**

Distributör: **Scanbox Entertainment Sweden AB**

Det finns ett slags 'ofött' utseende hos rödlätta, fräkniga barn som lämpar sig särskilt väl för filmduken. Fjuniga fjärilsögonfransar genom vilka yttrevärdens mysterier silas. Genomskinlig hy som blir projektionsyta för stämningar och ljus. Precis en sådan spelplats utgör Blanca Engströms ansikte i Fredrik Edfeldts *Flickan*.

Att nioåriga flickans föräldrar drar till Afrika för att biståndsarbete en hel sommar utan sin dotter är bara det oroväckande. Men när sedan den tilltänkta barnvakten, en faster med komplicerat förhållande till alkohol och karlar, drar iväg på seglats tror man sig se upptakten till en skräckfilm.

Istället tar flickan oss med på sin oförglömliga sommar i början på 80-talet då hon upptäcker en del om livet, de vuxna och sig själv.

I fotografens Hoyte van Hoytemas dröjande, magiskt ljussatta bilder målas ett tillstånd mellan dröm och verklighet. Mellan miljöer och mentala tillstånd och mellan frihetskänslans lockelser och rädslor.

Några grodyngel i ett akvarium blir en symbolisk påminnelse om varje barns egna utveckling för att bli medveten om sina egna styrkor och begränsningar. Om vänskapens kompromisser, vem ska vara Agneta, vem Annifrid?, om kärlek, den konkreta och drömbilderna och inte minst de vuxnas obegripliga agerande. Det vackra skira till trots.

Det finns en känsla av hot i luften redan i anslaget. Inte för att det verkar bekomma flickan att skåla med sig själv över en bit blodpudding eller åka till stan och handla. Men vissa filmkonventioner har lärt oss att dra öronen åt oss när äldre män betraktar barn på ett särskilt sätt.

Scenen där flickan tvingas kyssa ett helt herrsällskap sedan hon och kompisarna sålt falska lotter ger rysningar. Och Leif Andréé (med en del otrevliga karaktärer i bagaget) i rollen som kompisens pappa är ett hot som lyckligtvis aldrig infrias.

Flickan kan sälla sig till oförfalskade barndomsskildringar som Kjell Gredes *Hugo och Josefin*. Inte bara som barnfilm. Utan som en film för alla som minns hur det var att vara barn.

Louise Lagerström